

**MICHAIL BULGAKOV**

**MEISTRAS IR MARGARITA**

Romano inscenizacija

Inscenizacijos autorius – Sigitas PARULSKIS

Vert jas nežinomas

2002

## I VEIKSMAS

Siun iam lap scena

I Ateistai

BERLIOZAS: n ra n vienos Ryt religijos, kurioje, kap prasta, nekalta mergel neb t pagimdžiusi dievo. Ir krikš ionys, nesugalvoj nieko naujo, lygiai tap pat suk r savo J z , kuris iš tikr j niekados negyveno.

(Pasakoja veiksm )

Karšt pavasario pavakar prie Patriarch tvenkini pasirod du pilie iai: Michailas Ivanovi ius Berliozas, storo meno žurnalo redaktorius ir vienos iš didžiausi Maskvos literat rin s asociacijos, sutrumpintai vadinamos Massolit'as, valdybos pirmininkas, ir jo jaunasis palydovas – poetas Ivanas Nikolajevius Ponyriovas, rašantis Benamio pseudonimu.

Taip, tenka atkreipti d mes pirm j šio baisaus geguž s vakaro keistenyb . Ne tik prie b del s, bet ir visoje al joje nebuvo n vieno žmogaus. Tuo metu, kai jau, rodos, ir j g nebuvo kv puoti, kai saul , kaitinusi Maskv , sausame r ke leidosi kažkur už Sadovoje žiedo,- niekas neat jo po liepomis, niekas neatsis do ant suoliuko, al ja buvo tuš ia.

Patek vos sužaliavusi liep šeš l , literatai pirmiausia puol prie ryškiai išdažytos b del s su užrašu “Alus ir g rimai”.

BERLIOZAS: Duokite narzano.

BEGEMOTAS - BOBA: Narzano n ra.

BENAMIS: O alaus?

BEGEMOTAS - BOBA: Alaus atveš vakarop.

BERLIOZAS: O ko turit?

BEGEMOTAS –BOBA: Abrikosinio g rimo, tiktai šiltas.

BERLIOZAS: Na, duokite, duokite, duokite!

VOLANDAS: Abrikosinis g rimas gausiai suputojo, ir ore pakvipo kirpykla. Atsig r literatai tuojau pat m žags ti.

ia atsitiko antroji keistenyb , susijusi tik su Berliozu. Jis netik tai liov si žags j s, jo širdis dukstel jo ir akimirksniui kažkur prapuol , po to v l atsirado, bet su buka j smigusia adata. Be to, Berlioz ap m nepaaiškinama, bet tokia stipri baim , kad jis panoro tuojau pat b gti nuo Patriarch tvenkini neatsisukdamas.

Berliozas graudžiai apsižvalg , nesuprasdamas, kas j išg sdino. Jis išbalo, nusišluost nosine kakt , pagalvojo:.....

BERLIOZAS: Kas ia dabar man? To niekados nebuvo... širdis šlubuoja... persidirbau... Ko gero, metas visk mesti po velni , ir Kislovodsk ....

VOLANDAS: Staiga kaitrus oras priešais j sutiršt jo, ir iš šio oro nusiaud perregimas keis iausios išvaizdos pilietis. Pilietis sieksnio dydžio, bet siaur pe i , ne tik tinai lieknas, ir fizionomija, prašy iau atkreipti d mes , pašaipei.

Berliozo gyvenimas klost si taip, jog prie ne prast reiškini jis nebuvo prat s. Dar labiau išbal s, jis išsprogino akis ir sutrik s pagalvojo:.....

BERLIOZAS: Šito negali b ti...!

VOLANDAS: Bet tai, deja, buvo ir ilgšis, kiaurai permatomas pilietis, neliesdamas žem s, si bavo priešais j kair ir dešin .

Toks siaubas ap m Berlioz , kad jis užmerk akis. O kai jis atsimerk , pamat , jog viskas baig si, mirażas išsisklaid , pilietis dingo, o kartu ir buka adata apleido šird .

BERLIOZAS: Vokietis...

IVANAS: Anglas...

BERLIOZAS: Tu, Ivanai, labai gerai ir satyriškai pavaizdavai, pavyzdžiui, J zaus, Dievo s naus, gimim , bet esm tokia, jog dar prieš J z gim visa eil Dievo s n , kaip, tarkim, finikie i Adonis, frig Atis, pers Mitra. Trumpai tariant, n vienas iš j negim ir nieko nebuvo, taip pat ir J zaus, ir b tina, kad tu vietoj gimimo arba, tarkim, žiniuoni at jimo, pavaizduotum kvailus gandus apie š at jim . O tavo pasakojime išeina, jog jis tikrai gim !..

VOLANDAS: Atleiskite man, prašau...bet j s mokslinio pokalbio objektas toks domus, kad...

BERLIOZAS: Ne, turb t pranc zas...

IVANAS: Lenkas?..

VOLANDAS: Jeigu gerai išgirdau, j s teik t s kalb ti, jog J zaus nebuvo pasaulyje?

BERLIOZAS: Taip, j s teisingai išgirdote.

VOLANDAS: Ak, kaip domu! Ne tik tina! Atleiskite mano kyrum , bet aš supratau, jog j s, be viso kito, dar ir Diev netikite? ....Prisiekiu, aš niekam nesakysiu.

BERLIOZAS: Taip, mes netikim Diev .

VOLANDAS: J s- ateistai?

BERLIOZAS: Taip, mes – ateistai.

VOLANDAS: Nuostabu!

IVANAS: Tai prikibo, ž sinas užsienietiškas.

BERLIOZAS: M s šalyje ateizmas nieko nestebina. Didžioji m s gyventoj dalis s moningai ir seniai liov si tik jusi pasakomis apie Diev .

VOLANDAS: Bet leiskite jus palausti,- o kaipgi su Dievo buvimo rodymais, kuri , kaip žinoma, yra lygiai penki?

BERLIOZAS: Deja! Proto srityje jokio Dievo buvimo rodymo negali b ti.

VOLANDAS: Bravo! J s tiksliai pakartojote neramaus senio Emanuelio mint šiuo klausimu. Bet koks kuriozas: jis visiškai sugriov visus penkis rodymus, o po to, tarsi pasišaipydamas iš sav s, suk r sav j šešt j rodym !

BERLIOZAS: Kanto rodymas taip pat ne tikinamas. Ir ne be reikalo Šileris sak , jog Kanto svarstymai šiuo klausim gali tenkinti tik vergus, o Štrausas tiesiog juok si iš šio rodymo.

IVANAS: Imti šit Kant ir už tokius rodymus bent trejiems metams- Solovkus!

VOLANDAS: B tent, b tent, ten jam ir vieta! Juk sakiau aš jam anuomet per pusry ius: "J s, profesoriau, kaip norite, bet kažk nesklandaus sugalvojote! Gal tai ir protinga, bet

labai nesuprantama. Iš j s šaipysis". Bet Solovkus jo išsi sti negalima, nes jis jau daugiau nei šimt met vieši kur kas toliau nei Solovkai, ir ištraukti jo iš ten jokiu b du negalima, patik kit manimi.

IVANAS: O gaila!

VOLANDAS: Ir man gaila...Bet štai koks klausimas man neduoda ramybės: jeigu Dievo n ra, tai kas gi valdo žmogaus gyvenim ir apskritai vis tvark žem je?

BERLIOZAS: Pats žmogus ir valdo.

VOLANDAS: Dovanokite, bet tam, kad gal tum valdyti, reikia tur ti tiksl plan , kokiam nors bent jau šiek tiek padoriam laikui, tarkim, juokingai trumpam t kstan iui met . O žmogus negali b ti tikras netgi d l savo rytojaus. Iš tikr j , sivaizduokite: pavyzdžiui, j s imsite valdyti, vadovauti kitiems ir sau, ir staiga jums- plau i sarkoma, ir j s valdymas baig si! Niekieno likimas, išskyrus nuosav , j s nebedomina. Gimim s ima jums meluoti. J s, nujausdamas negera, metat s pas mokytus gydytojus, po to pas šarlatanus, o b na, ir pas b r jas. Ir viskas baigiasi tragiškai: tas, kuris dar neseniai man , jog kažk valdo, staiga guli nejud damas medin je d ž je, ir aplinkiniai, suprasdami, jog iš gulin iojo jokios naudos daugiau neb ra, sudegina j krosnyje.

O b na dar blogiau,- nežinia d l ko žmogus staiga paslysta ir patenka po tramajumi! Nejaugi j s sakysite, jog jis pats taip sau nul m ?

BERLIOZAS: Reiks jam taip atsikirsti: taip, žmogus mirtingas, bet vis d lto...

VOLANDAS: Taip, žmogus mirtingas, bet tai b t pus b dos. Blogai tai, jog jis kartais mirtingas netik tai, ir net negali pasakyti, k veiks š vakar ...

BERLIOZAS: Šis vakaras daugiau ar mažiau man aiškus. Žinoma, jeigu man ant galvos nenukris plyta.

VOLANDAS: J s mirsite kitokia mirtimi.

BERLIOZAS: Gal j s žinote, kokia b tent? Ir pasakysite man?

VOLANDAS: Mielai.

BEGEMOTAS+KOROVJEVAS: Vienas, du...Merkurijus antrajame name...m nulis nusileido...šeši – nelaim ...vakaras – septyni...

VOLANDAS: Jums nupjaus galv !

BERLIOZAS: O kas b tent? Priešai? Interventai?

VOLANDAS: Ne, rus moteris, komjaunuol . Nes...

BEGEMOTAS+KOROVJEVAS: Anuška jau nupirko saul graž aliejaus...

Ir ne tik nupirko, bet net ir išliejo.

BERLIOZAS: Atleiskite, kuo ia d tas saul gr ž aliejus...ir kokia Anuška?

IVANAS: Saul gr ž aliejus štai kuo d tas...Ar jums, pilietei, neteko kada nors buvoti beprotnamyje?

VOLANDAS: Buvau, buvau, ir ne kart ! Tik neprisirengiau profesoriaus paklausti, kas yra šizofrenija. Taigi j s pats jo ir paklauskite, Ivanai Nikolajevi iau.

IVANAS: Atleiskite, gal galite minut l palaukti? Noriu bi iuliui por žodži pasakyti.

VOLANDAS: O, mielai!

IVANAS: Joks jis užsienio turistas, o šnipas.

BERLIOZAS: Manai?

IVANAS: Eime, sulaukysim j , nes paspruks...

VOLANDAS: Atleiskite, nesp jau prisistatyti. Štai mano vizitin kortel , pasas ir kvietimas atvykti Maskv d l konsultacijos.

BERLIOZAS: Velnias, gird jo visk ... O kokias specialybs ?

VOLANDAS: Aš- juodosios magijos specialistas.

BERLIOZAS: A-a! J s istorikas?

VOLANDAS: Aš- istorikas. Š vakar prie Patriarch tvenkini bus domi istorija! Ir žinokit, jog J zus egzistavo, ir Poncijus Pilotas- taip pat.

IVANAS: Koks dar po velni pilotas? Lak nas?

BERLIOZAS: Ivanai, Poncijus Pilotas, Jud jos prokuratorius, neva nuteis s J z myriop. Matote, profesoriau, mes gerbiame gilias j s žinias, bet patys šiuo klausimu esame kitokios nuomon s.

VOLANDAS: O nereikia joki nuomoni . Paprasiausiai jis egzistavo, ir daugiau nieko.

BERLIOZAS: Taip, taip, taip...visa tai manoma...O kur j s apsisvojote, profesoriau?

VOLANDAS: J s bute.

BERLIOZAS: Aš..aš džiaugiuosi, bet pas mane jums bus nepatogu...O "Metropolyje" puik s kambariai, tai pirmos klas s viešbutis...

VOLANDAS: O velnio taip pat n ra?

IVANAS: Ir velnio...

BERLIOZAS: Neprieštarauk...

IVANAS N ra jokio velnio! Ir liaukit s psichuoti!

VOLANDAS: Na, tai jau iš ties domu. Kas ia pas jus vyksta, ko nepaklausi, nieko n ra! Tai, vadinasi, taip jau ir n ra?

BERLIOZAS: Nurinkite, nurinkite, nurinkite, profesoriau. J s ia minut l pas d kite su draugu Benamiu, o aš tiktai nub gsiu už kampo, skambtelsiu telefonu, o po to mes jus palyd sim, kur j s norite. Juk j s nepaž state miesto...

VOLANDAS: Paskambinti? Na, k gi, skambinkite. Bet atsisveikindamas meldžiu jus, patik kite, kad velnias egzistuoja! Žinokite, jog egzistuoja septintasis to rodymas, ir pats patikimiausias! Ir jums jis tuojau bus pateiktas!

BERLIOZAS: Atleiskit, kampo nemat t?

KOROVJEVAS: Varteli ieškote, pilieti? ia prašom, pateksite ten, kur reikia.

BERLIOZAS: Nejaugi?

IVANAS: Prisipažinkite, kas j s toks?

VOLANDAS: Nesuprasti...rusiškai nekalb ti...

KOROVJEVAS: Jie nesupranta!

IVANAS: Neapsimetin kit! J s k tik puikiausiai kalb jote rusiškai. J s ne vokietis ir ne profesorius! J s – žmogžudys ir šnipas! Dokumentus!

KOROVJOVAS: Pilieti! Kod l j s jaudinate užsienio turist ? Už tai jums teks kuo griežiausiai atsakyti!

IVANAS Ei, pilieti, pad kite sulaikyti nusikalt l ! J s privalote tai padaryti!

KOROVJOVAS: Kuris nusikalt lis?

BEGEMOTAS: Kas nusikalt lis?

KOROVJOVAS: Užsienietis nusikalt lis?

BEGEMOTAS: Šitas nusikaltis?

KOROVJEVAS: Jeigu jis nusikaltis, tai pirmiausia reikia šaukti "Sargyba!" Nes jis paspruks.

BEGEMOTAS: Paspruks nusikaltis!

KOROVJEVAS: Nagi, šaukim! Kartu!

IVANAS: Sargyba!

A, tai ir tu su juo išvien? K, tu iš man s ty iojiesi? Leisk!

Namo numeris- 13, 47 butas. Pirmyn!

IVANAS: Jis, žinoma, pasisl p vonioje.

NUOGA PILIET (HELA) : Kiriška! Liaukit s kvailioj s! K j s, iš proto išsikraust te?.. Fiodoras Ivanovi ius tuojau gr š. Lauk iš ia tuojau pat!

IVANAS: Ištvirk l !

Na, žinoma, jisai prie Maskvos up s!

### *Gribojedovas*

IVANAS: Sveiki, draugai! Ne, ia jo n ra!

Broliai literatai! Klausykit s man s visi! Jis pasirod ! Gaudykite j nedelsiant, nes jis pridarys neapsakom b d !

LATUNSKIS: Draugas Benami, atleiskit, kas pasirod ? Kur pasirod ?

IVANAS: Konsultantas! Ir šis konsultantas k tik prie Patriarch tvenkini užmuš Miš Berlioz .

LATUNSKIS: Atleiskit, pasakykite tiksliau. Kaip tai užmuš ? Kas užmuš ?

IVANAS: Užsienietis konsultantas, profesorius ir šnipas!

LATUNSKIS: O kokio pavard ?

IVANAS: Taigi, pavard ! Kad aš žino iau pavard ! Ne ži r jau pavard s vizitin je kortel je... Tik atsimenu pirm j raid "V "... Vagneris? Vaineris?

LATUNSKIS: Gal Vulfas?

IVANAS: Kuo ia d tas Vulfas! Vulfas d l to nekaltas! Štai kas, pilie iai: skambinkite tuojau pat milicij , kad atsi st penkis motocikletus su kulkosvaidžiais profesoriaus gaudyti. Ir neužmirškite pasakyti, kad su juo dar du: kažkoks ilgšis, languotas... ir juodas riebus katinas. O aš kol kas apjieškosiu Gribojedov ... Jau iu, jis ia!

LATUNSKIS: Draugas Benami, nurinkite! J s susikrimt s d l vis m s mylimo Michailo Aleksandrovi iaus...ne , tiesiog Mišos Berliozo mirties. Mes visi tai puikiai suprantame. Jums reikia pails ti. Tuojau draugai palyd s jus lov , ir j s užsimiršite...

IVANAS: Ar tu supranti, jog reikia pagauti profesori ? O lendi prie man s su savo kvailyst mis! Kretinas!

LATUNSKIS: Draugas Benami, pasigail kite.

IVANAS: Ne, ko jau ko, o tav s aš nepasigail siu.

LATUNSKIS: Draugas Benami, j s gi inteligentas.

IVANAS: Kas inteligentas? Aš inteligentas???

LATUNSKIS:

Pantelej iš bufeto! Milicinink ! Protokol ! Automobil ! psichiatrin ! Švilpkite!

#### IV Beprotnamis

*Gydytojas, Ivanas*

GYDYTOJAS: Labas rytas.

Labas rytas.

IVANAS: Sveikas, kenk jau.

GYDYTOJAS: Jūs poetas?

IVANAS: O jūs profesorius?

GYDYTOJAS: Na, ir ko dabar nirštat? Argi pasakiau ką nors nemalonaus? Jūs ne beprotnamis, jūs klinika, kurioje niekas jūsų nelaikys, jeigu tam nebus reikalo.

GYDYTOJAS: O kodėl jus pas mus atvežė?

IVANAS: Velniai juos raut, apkiaut liai! Su iupu, surišo kažkokiais skudurais ir atgrūdė sunkvežimyje!

GYDYTOJAS: O kodėl jūs restoraną atjotė su apatiniais drabužiais?

IVANAS: Maudžiausi Maskvos upėje, na ir nudžiovė mano drabužius, o šitą šlamštą paliko! Nesiu juk nuogas per Maskvą!

GYDYTOJAS: Aha...O kodėl taip skubėjote? Koks nors dalykinis pasimatymas?

IVANAS: Konsultantą gaudau.

GYDYTOJAS: Kokį konsultantą?

IVANAS: Jis Massolito sekretorių Berliozą po tramvajų pakišo. Ne kompozitorių.

GYDYTOJAS: Pastm?

IVANAS: Pastm! Tokiam ir stumti nereikia! Jis iš anksto žinojo, kad Berliozas pateks po tramvajų! Tas, ne kompozitorius.

GYDYTOJAS: Ir jūs man ginote pagauti nusikaltėlį?

IVANAS: Taip.

GYDYTOJAS: Ir kokią gi priemonę imtės?

IVANAS: Žvakė pa miau...

GYDYTOJAS: Puiku!

IVANAS: Ikon...

GYDYTOJAS: Puiku!

IVANAS: Bet štai kas...jis, konsultantas, su velniu susidėjė...ir taip lengvai jį nepagausi... Jis asmeniškai su Poncijum Pilotu šnekėjė. Viską mat: palmes, balkon... Nėra ko manė taip žūrėti! Ties sakau! Duokit telefoną?

GYDYTOJAS: Duodam telefoną.

IVANAS: (šneka telefonu): Milicija? Išsiųskite tuojau pat penkis motociklus su kulkosvaidžiais gaudyti užsienio konsultanto. Kur? Užvažiuokite manęs paimti...Kalba poetas Benamis iš beprotnamio... Koks jūsų adresas?

Viso geriausio.

GYDYTOJAS: Iš tikrųjų, kam gi laikyti gydykloje sveiką žmogų. Aš jus tuojau pat paleisiu, jeigu pasakysite, ne rodysit, bet pasakysit, kad jūs normalus. Taigi, jūs normalus?

IVANAS: Aš – normalus.

GYDYTOJAS: Ir kur jūs dabar eisite?

IVANAS: miliciją.

GYDYTOJAS: Iš čia?

IVANAS. Taip.

GYDYTOJAS: Savo namus neužsukite?

IVANAS: Kol aš namus važinėjau, jis paspruks.

GYDYTOJAS Gerai, išleiskite draug Benam miestą, tik kambar palikite laisvą, ir patalynės nekeiskite. Po dviejų valandų draugas Benamis sugrįš pas mus.

IVANAS: O kodėl gi aš turėčiau sugrįžti?

GYDYTOJAS: Todėl, kad kai tik pasirodysite milicijoje su vienomis apatinėmis kelnėmis, jus tuojau pat atveš pas mus. Juk namo jūs užsukt neketinat?

IVANAS: Kam daryt?

GYDYTOJAS: Puiku. Tai pats geriausias klausimas. O dabar aš jus paklausiu: kodėl jūs nepaimat popieriaus lapo, visko nesurašot? Mums nieko nėra paprasčiau, kaip perduoti jus pareiškimui ten, kur reikia. O jau ten, patikrinkit, išsiaiškinkit. O jūs tuo tarpu pasilikite pas mus. Čia gerai, ramu. Mes jums padėsime.

Padėsime.

IVANAS: Banditai! Vis dėlto uždarėte...Na, ir gerai...Patys už viską ir atsakysite. Aš perspėjau, o jūs kaip norite!

GYDYTOJAS: Judesiai ir kalbos sudirgimas... klaidingos interpretacijos... ko gero, sudėtingas atvejis... Reikia manyti, šizofrenija. O dar alkoholizmas...

IVANAS: Mane dabar labiausiai domina Poncijus Pilotas...

PILOTAS: Vardas?

J ZUS: Mano?

PILOTAS: Savąją aš žinau. Neapsimetink kvailėsiu, nei esi. Tavo.

J ZUS: Ješua.

PILOTAS: Pravardė turi?

J ZUS: Ha-Nocri.

PILOTAS: Iš kur kilsi?

J ZUS: Iš Hamalos miesto.

PILOTAS: Kokios padermės?

J ZUS: Tiksliai nežinau, aš neprisimenu savo tėvo. Sak, kad mano tėvas siras...

PILOTAS: Kur gyvenėte nuolat?

J ZUS: Neturiu nuolatinės vietos, keliauju iš miesto į miestą.

PILOTAS: Tai galima pasakyti trumpiau, vienu žodžiu – valkata. Gimini yra?

J ZUS: Nieko neturiu. Aš pasaulyje vienas.

PILOTAS: Raštingas?

J ZUS: Taip.

PILOTAS: Ar moki koki nors kalbą, išskyrus aramėjų?

J ZUS: Moku. Graikų.

PILOTAS: Tai tu rengeisi sugriauti šventyklos pastatą ir kurstei žmones tirti?

J ZUS: Aš, igemone, niekad gyvenime nesiruošiau griauti šventyklos ir nieko nekurstyti. Aš tokiems beprasmiškiems veiksams.



PILOTAS: Daugyb vairi žmonė suplaukia š miest švent ms. Pasitaiko tarp j mag , astrolog , b r j ir žmogžudži . O b na ir melagi . Pavyzdžiui, tu melagis. Aiškiai užrašyta: kurst sugriauti šventykl . Taip liudija žmon s.

J ZUS: Tie gerieji žmon s, igemone, nieko neišmoko ir visk supainiojo, k aš kalb jau. Aš apskritai imu nuog stauti, jog ši painiava t sis labai ilgai. Ir viskas d l to, jog jis neteisingai užrašin ja mano žodžius.

PILOTAS: Kartoju tau, bet paskutin syk : liaukis apsimetin j s bepro iu, pl šike. Apie tave parašyta nedaug, bet pakankamai, kad gal tume tave pakarti.

J ZUS: Ne, ne, igemone, vaikšto, vaikšto vienas su ožkos odos pergamentu ir nesustodamas rašo. Bet kart aš žvilgtel jau š pergament ir pasibais jau. Visiškai nieko apie tai, kas ten parašyta, aš nekalb jau. Aš j maldavau: sudegink, d l Dievo meil s, savo pergament ! Bet jis išpl š j man iš rank ir pab go.

PILOTAS: Kas toks?

J ZUS: Levis Matas, muitininkas. Iš pradži jis elg si su manimi labai nedraugiškai ir netgi žeidin jo mane...bet pasiklaus s man s, jis sušveln jo, gal gale met pinig us ant kelio ir pasak , jog keliaus su manimi...

PILOTAS: O, Jeršalaimo miestas! Ko tik jame neišgirsi! Muitininkas, tik paklausk it, numet pinig us ant kelio.

J ZUS: O jis pasak , jog pinigai nuo šiol jam tapo bjaur s. Ir nuo to laiko jis tapo mano palydovu.

PILOTAS: Levis Matas?

J ZUS: Taip, Levis Matas.

PILOTAS: Bet vis d l to, k tu miniai turguje sakei apie šventykl ?

J ZUS: Aš, igemone, kalb jau apie tai, jog grius senojo tik jimo šventykla ir iškils naujoji tiesos šventykla. Pasakiau taip, kad b t suprantamiau.

PILOTAS: Ir kam gi tu, valkata, turguje kiršinai liaud , pasakodamas apie ties , apie kuri tu nieko nesupranti? Kas yra tiesa?

J ZUS: Tiesa pirmiausia yra tai, jog tau skauda galv , ir skauda taip stipriai, kad tu silpnadvasiškai galvoji apie mirt . Tu ne tik negali su manimi kalb ti, tau sunku netgi ži r ti mane. Ir dabar aš nes moningai esu tavo budelis, o tai mane li dina. Tu negali netgi galvoti apie k nors ir svajoji tik apie tai, kad ateit tavo šuo, vienintel , ko gero, b tyb , prie kurios tu prisiriš s. Bet tavo kan ios tuoju baigsis, galva liausis skaud jus.

J ZUS: Na štai, ir baig si viskas.

PILOTAS: Prisipažink, tu didis gydytojas?

J ZUS: Ne, prokuratoriau, aš ne gydytojas.

PILOTAS: Na, gerai. Su byla tai tiesiogiai nesusij . Taigi tu tvirtini, jog nekurstei sugriauti...arba padegti, arba koku nors kitoku b du sunaikiti šventyklos?

J ZUS: Kartoju, igemone, nieko nekurs iau tokiems veiksams. Nejau aš panašus silpnaprot ?

PILOTAS: O, taip, tu nepanašus silpnaprot .

Prisiek, kad to nebuvo.

J ZUS: O kuo nor tum, kad aš prisiek iau?

PILOTAS: Na, bent jau savo gyvybe, ja prisiekti pats laikas, nes ji kabo ant plauko, žinok tai.

J ZUS: Ar nemanai, jog tu j pakabinai, igemone? Jeigu taip, tai tu labai klysti.

PILOTAS: Aš galiu nupjauti š plaukel .

J ZUS: Ir ia tu klysti...Sutik, jog nupjauti plaukel iš tikr j gali tik tas, kas pakabino.

PILOTAS: Taip, taip, dabar aš neabejoju, kad tuš iagalviai v plos Jeršalaime vaikšto paskui tave. Nežinau, kas pakabino tavo liežuv , bet pakabintas jis gerai...

Klausyk, Ha-Nocri, tu kada nors sakei k nors apie didyj cezar ? Atsakyk! Kalb jai?...Ar...nekalb jai?

J ZUS:Ties sakyti visuomet lengva ir malonu.

PILOTAS: Man nereikia žinoti, malonu ar nemalonu tau kalb ti ties . Bet tau teks j sakyti. Tik sakydamas pasverk kiekvien žod , jeigu nenori ne tik neišvengiamos, bet ir kankinan ios mirties.

Ar paž sti tok Jud iš Karijoto, ir k b tent sakei jam, jeigu sakei, apie cezar ?

J ZUS: Buvo taip. Užvakar vakare prie šventyklos susipažinau su jaunuoliu, kuris prisistat es s Judas ir Karijoto miesto. Jis pakviet mane savo namus Žemutiniame Mieste ir pavaišino...

PILOTAS: Gerasis žmogus?

J ZUS: Labai geras ir smalsus žmogus. Jis labai dom josi mano mintimis, pavaišino mane nuoširdžiai...

PILOTAS: Žibintus uždeg ...

J ZUS: Taip...Paprash , kad pasaky iau savo požir valstybin valdži . Šis klausimas j labai domino.

PILOTAS: Ir k tu pasakei. Gal nori pasakyti, jog neprisimeni?

J ZUS: Sakiau, kad bet kokia valdžia yra prievarta ir kad ateis laikas, kai nebus nei cezari , nei kokios nors kitokios valdžios. Žmogus pereis tiesos ir teisingumo karalyst , kur apskritai jokia valdžia nereikalinga.

PILOTAS: Toliau!

J ZUS: Toliau nebuvo nieko. b go žmon s, suriš mane ir nuved kal jim .

PILOTAS: Pasaulyje nebuvo, n ra ir nebus didingesn s ir puikesn s žmon ms valdžios kaip imperatoriaus Tiberijaus valdžia!

Klausyk, Ha-Nocri, tie, kas tave muš už tavo pamokslus, pl šikai Dismas ir Gestas, užmuš su savo s brais keturis kareivius, ir, pagaliau, niekšingas išdavikas Judas – visi jie geri žmon s?

J ZUS: Taip, igemone.

PILOTAS: Ir ateis tiesos karalyst ?

J ZUS: Ateis, igemone.

PILOTAS: Ji niekad os neateis!.. Ješua Ha-Nocri, ar tu tiki kokiais nors dievais?

J ZUS: Dievas vienas, j tikiu.

PILOTAS: Tai pasimelsk jam! Karš iau pasimelsk! Beje...tai nepad s. Žmon turi?

J ZUS: Ne, aš vienas.

PILOTAS: Neapykantos kupinas miestas... Visuomet susergu, kai ia atvažiuoju. Fanatikai... Minios fanatik ...

Jeigu tave b t papjov dar prieš sutinkant Jud iš Karijoto, iš ties , tai b t buv geriau.

J ZUS: O gal tu mane paleistum, igemone. Matau, kad jie mane nori užmušti.

PILOTAS: Manai, nelaimingasis, jog Romos prokuratorius paleis žmog , kalb jus tai, k tu kalb jai? O dievai, dievai! O gal tu manai, jog aš pasireg s pakeisti tave? Aš nepritariu tavo mintims! Ir paklausyk manes: jeigu tu nuo šios akimirkos ištarsi dar bent žod , prabilsi apie k nors, saugokis man s! Kartoju: saugokis!

J ZUS: Igemone...

PILOTAS: Tyl t! Sargyba!

MEISTRAS – IVANAS – MARGO - KRITIKAI

MEISTRAS: S dim?

IVANAS: S dim.

IVANAS: Kaip j s ia patekote? Juk grotel s užrakintos.

MEISTRAS: Užrakintos, bet aš prieš m nes nušvilpiau rakt ryšul , ir galiu išeiti bendr balkon , o jis juosia vis aukšt , ir tokiu b du galiu aplankyti kaimyn .

IVANAS: Jeigu galite patekti balkon , tai galite pab gti. Ar aukštai?

MEISTRAS: Ne, negaliu iš ia pasprukti ne tod l, kad aukštai, o tod l, kad neturiu kur sprukti.

Taigi, s dim?

IVANAS: S dim.

MEISTRAS: Taip...bet j s, tikiuosi, nesiaut jat? Nes aš, žinote, nepakeliu triukšmo, t symosi, prievartos ir vis panaši dalyk . Ypa nepakantus žmonė riksmui, ar tai b t kan ios riksmas, t žio ar koks nors kitoks riksmas. Nuraminkite mane, pasakykite, j s nesiaut jat?

IVANAS: Vakar restorane aš vienam tipui užvažiavau per snuk .

MEISTRAS: Priežastis?

IVANAS: Ties sakant, be priežasties.

MEISTRAS: Pasibais tina. Beje, kod l j s taip sakote: per snuk užvažiavau? Juk neaišku, k žmogus turi, snuk ar veid . Ir, ko gero, vis d lto veid . Taigi, žinote, kumšiais...Ne, jau tai j s užmirškite, ir visam laikui.

Profesija?

IVANAS: Poetas.

MEISTRAS: Ak, kaip man nesiseka! Kokia j s pavard ?

IVANAS: Benamis.

MEISTRAS: Ek, ek...

IVANAS: O k , jums mano eil s nepatinka?

MEISTRAS: Siaubingai nepatinka.

IVANAS: O kokias j s skait te?

MEISTRAS: Joki j s eili aš neskai iau!

IVANAS: Tai kod l sakote?

MEISTRAS: Na, ir kas ia keisto, tarsi kit neskai iau? Beje...nebent stebuklas? Gerai, aš pasireng s patik ti. Ar j s eil raš iai geri, pats pasakykit?

IVANAS: Siaubingi!

MEISTRAS: Nerašykit daugiau!

IVANAS: Pasižadū ir prisiekiu!

MEISTRAS: Ir d l ko gi patekote ia?

IVANAS: D l Poncijaus Piloto.

MEISTRAS: Maldauju, papasakokit!

IVANAS: O kod l aš taip jaudinuosi, kad Berliozas pateko po tramvajum. Gal gale, kas aš jam, k mas ar brolis? Gerokai pakedenus š klausim išeit , jog aš net gerai ir

nepažinojau velionio. Kas apie jį žinau? Ni nieko, išskyrus tai, jog buvo nuplikęs ir ir siaubingai iškalbus. Ir dar, piliečiai, išsiaiškinkim štai ką: paaiškinkit man, kodėl aš sietau ant to paslaptingo konsultanto, mago ir profesoriaus tušakia ir juoda akimi? Kam visos tos nevykdyto gaudynės su apatiniais ir žvake rankoje, o po to ir klaikios nesmonės restoranė? Tai, jog Berliozui nupjauš galvą jis vis dėlto juk žinojo iš anksto? Kaip gi nesijaudinti? Nėra apie ką ir kalbėti, draugai!... Jis aiškiai nešvarus reikalas. Jis šimtu procentų neeilinis ir palaptinga asmenybė. Bet juk tai ir domiausia! Žmogus buvo pažįstamas su Poncijumi Pilotu, kas dar gali būti domiau? Ir užuot klaus skandalą prie Patriarchtvenkinių ar ne protingiau būtų mandagiai paklausti apie tai, kas toliau atsitiko su Pilotu ir tuo suimtuoju Ha-Nocri? O aš velniai žino kuo užsiėmiau! Iš tikrųjų, svarbus vykis – redaktorių partrenkimas! Na ir kurgi, ar dėl to žurnalas liausis įsijungęs? Žmogus mirtingas, ir, kaip teisingai buvo pasakyta, mirtingas netikėtai.

Na, ir amžiną jam atilsą.

Tai kas gi aš toks esu? Kas aš esu?

VOLANDAS: KVAILYS.

IVANAS: Ir štai aš atsidariau.

MEISTRAS: Vakar prie Patriarchtvenkinių jūs susitikote šton.

IVANAS: Negali būti! Jis neegzistuoja!

MEISTRAS: Susimildamas! Sūditė psichiatrinę gydyklą, o vis aiškinatė, kad jo nėra. Kaip gaila, kad su juo susitikote jūs, o ne aš.

IVANAS: O kam jis jums reikalingas?

MEISTRAS: Matot, aš išsūdžiu dėl to paties, kaip ir jūs, bėtent dėl Poncijaus Pilotu. Prieš metus aš parašiau apie Pilotu romaną.

IVANAS: Jūs-rašytojas?

MEISTRAS: Aš- meistras.

Meistras išsitraukia kepuraitę su “M” raide ir užsideda ją ant galvos.

MEISTRAS: Ji pati maną pasiūvo.

IVANAS: O kokia jūsų pavardė?

MEISTRAS: Aš nebeturiu pavardės. Atsisakiau jos, kaip ir apskritai visko gyvenime.

IVANAS: Tai bent apie romaną papasakokit.

MEISTRAS: Ak, tai buvo aukso amžius! Loterijoje laimėjau šimtą tūkstančių... Atskiras butukas pusrūsyje, maži langeliai tuoj pat virš takelio, vedančio nuo vartelių. Priešais, už keturi žingsniai, prie tvoros, alyvos, liepa ir klevas. Žiemą aš labai retai mačiau kieno nors kojas lange ir retai girdėjau mindomo sniego girgždesį. Mano krosnyje visuomet liepsnojo ugnis!

Ir štai pavasarį atsitiko šis tas kur kas nuostabesnis, nei šimto tūkstančių laimėjimas. Aš atvėriau langus ir sūdėjau antrajame, visai mažyčiame kambaryje – sofa, o priešais kita sofa, o tarp jų staliukas, ir ant jo puiki naktinė lempa, o arčiau lango knygos, maža rašomasis staliukas, o pirmajame kambaryje – didžiulis kambarys, keturiolikos metrų, knygos, knygos ir krosnis. Ak, kaip pas mane buvo jauku! Nuostabiai kvėpia alyva! Ir mano galva tapdavo lengva iš nuovargio, ir Pilotas jau jo pabaigė, aš jau žinojau, kokie bus paskutiniai jo žodžiai...

IVANAS: Balta mantija, raudonas pamušalas! Suprantu!

MEISTRAS: Žinoma, aš išeidavau pasivaikšioti.

Rankose ji neš si bjaurias, nerim kelian ias g les. Velniai žino kaip jos vadinasi, bet jos pirmosios pasirodo Maskvoje. Ir tos g l s labai išsiskyr jos juodo palto fone. Ji neš si geltonas g les! Negera spalva.

*Pasirodo Margarita su g l mis*

IVANAS: Bjauri spalva!

MEISTRAS: Tver s bulvare daug žmoni , bet ji pamat tik mane vien ir pažvelg mane ne tiek baugš iai, kiek liguistai. Ir labiausiai mane pritrenk ne jos grožis, o patinga, niekieno nereg ta vienatv akyse!

. Aš kankinausi, nes man pasirod , jog b tina j prašnekinti, ir bijojau, kad neištarsiu n vieno žodžio, o ji nueis, ir aš jos daugiau niekada nebesutiksiu.

MARGARITA: Ar jums patinka mano g l s?

IVANAS: Ne. Staiga supratau, jog vis gyvenim myl jau ši moter !

MEISTRAS: Sakysite, beprotis?

IVANAS: Nieko aš nesakau! Maldauju, t skite!

MEISTRAS: Ji paži r jo mane nustebusi, o po to paklaus ....

MARGARITA: J s apskritai nem gstate g li ?

IVANAS: Ne, aš m gstu g les, tiktai ne tokias.

MARGO: O kokias?

IVANAS: Aš rožes m gstu.

MEISTRAS: Aš pasigail jau tai pasak s, nes ji kaltai nusišypojo ir numet savo g les griov .

IVANAS: Toliau, ir prašau, nieko nepraleiskite!

MEISTRAS: Meil išdygo prieš mus, kaip išdygsta žudikas skersgatvyje, ir sužeid mus abu. Taip trenkia žaibas, taip žeidžia suomiškas peilis!

MARGO: Netiesa, mes myl jome vienas kit sen seniausiai, nors nepažinojom vienas kito, nors nesimat m...

MEISTRAS: Ji gyveno su kitu žmogumi...ir aš...

IVANAS: J s buvot ved s?

MEISTRAS: Na, taip Varenka... Mane ka... ne, Varenka... dryžuotas paltas, muziejus...

IVANAS: Aš neatsimenu ...

MARGO: Šiandien iš jau iš nam su g l mis, kad tu pagaliau mane surastum. Jeigu tai neb t atsitik , aš b iau nusinuodijusi, nes mano gyvenimas tuš ias.

MEISTRAS: Taip, meil mus ištiko akimirksniu. Mes kalb jom s taip, tarsi b tume išsiskyr tik vakar, tarsi b tume paž stami daug met . Susitar me susitikti kit dien ten pat, prie Masvos up s ir susitikome. Geguž s saul šviet mums. Ir greitai, greitai ji man tapo slapt ja žmona.

IVANAS: Ji ateidavo kiekvien dien ?

MARGARITA: Aš ateidavau kiekvien dien .

MEISTRAS: O jos laukti prad davau iš ryto. Ir laukdamas perstatin davau daiktus ant stalo. Ir kaip juokinga: iki mano susitikimo su ja m s kiemel mažai kas užsukdavo, galima sakyti, niekas neužsukdavo, o dabar man atrod , jog visas miestas verž si j . Dunksteli varteliai, dunksteli širdis, ir sivaizduokite, mano veido aukštyje už langelio b tinai kieno nors purvini batai.Gal stojas. Na, kam reikalingas gal stojas m s name? K gal sti? Kokie peiliai?

Pro vartelius ji eidavo tik vien syk , o mano širdis suplakdavo ne mažiau dešimties kart , aš nemeluoju.

IVANAS: O kas ji tokia?

MEISTRAS: To aš niekam niekada nepasakysiu.

IVANAS: Ir k mes veiksime tame r syje?

MARGO: Aš ateidavau ir ruošdavau pusryius, ir padengdavau stal pirmajame kambaryje. O kai užgri davo gegužinis lietus, mes užkurdavome krosn ir kepdavome joje bulves.

IVANAS: Nuo bulvi virto garas, juodos bulvi lupenos tep rankas ir degino pirštus...deginu..

MARGO: Deginu... deginu pirštus..

MEISTRAS: O kai liutys praeidavo, ant palang s vazoje stov davo m s m giamos rož s.

MARGO: O tu vis rašei ir rašei roman ...

MEISTRAS: Ji be paliovos skait tai, kas parašyta, o perskai iusi siuvo ši kepurait . Ji pranašavo šlov , ji ragino mane ir tuomet m mane vadinti meistru. Kartais aš net pavyd davau romanui jos,- ji visa pasin r j , jis j tiesiog paker jo...

MARGO: Nes tavajame romane- mano gyvenimas...

MEISTRAS: Ir pagaliau aš pabaigiau j , ir iš jau viešum , ir tuomet baig si mano gyvenimas. Pirm syk patekau literat ros pasaul , ir dabar, kai viskas baig si, kai mano praž tis akivaizdi, atsimenu j su siaubu. Kaip jis mane žeid , kaip žeid !

IVANAS: Kas?

MEISTRAS: Redaktorius. Jis taip ži r jo mane, tarsi mano skruostas b t ištin s nuo fluso.

Jis uždavin jo man beprotiškus klausimus...

LATUNSKIS: Kas j s toks? Iš kur j s atsiradot? Kod l apie jus anks iau nieko negird jau? Kas jums patar rašyti roman tokia keista tema???

MEISTRAS: Spausdinsit ar ne?

LATUNSKIS: Pats negaliu spr sti. Su kuriniu turi susipažinti kiti redkolegijos nariai.

MEISTRAS: Spaudoje prasid jo keisti ir netik ti dalyai.

LATUNSKIS: Saugokit s! B kite budr s! Priešas nesnaudžia! Dar vienas bandymas spaud prakišti J zaus Kristaus apologij ! Reikia duoti atkirti, reikia stipriai kirsti per visokio plauko "pilotizm ", snuk šitam dievalaižiui! Ir kaip galima su tokiu snukiu l sti literat r ? Aš mandagus žmogus, bet kaip trenk iau jam per pakauš su dubeniu!

Matot, m s redakcijos apsir pinusios rankrašiais dviems metams priek , tod l j s romano spausdinimo klausimas savaime atkrenta...

MARGO: Aš Latunsk nuuodysiu!

MEISTRAS: Mane dergiantys straipsniai nesiliov .

IVANAS: Man atrod , jog ši straipsni autoriai kalba ne tai, k jie nori pasakyti, ir j niršis kyla b tent d l to.

K aš atsimenu po to...

MEISTRAS: Nukritusius ant titulinio puslapio žiedlapius ir dar mano mylimosio akis.

IVANAS: Taip, tas akis aš atsimenu.

MEISTRAS: Mano mylimoji labai pasikeit , sublogo ir išbalu, liov si juoktis ir vis praš atleisti jai, kad patar man išspausdinti ištrauk .

Prieš mieg - lankstus ir šaltas aštunkojis su savo iuptuvais slinkdavo tiesiai prie mano širdies. Aš rad jau bijoti tamsos, ir miegodavau uždeg s lemp .

Tapau žmogumi, kuris sav s jau nekontroliavo.

Kovojau su savimi kaip beprotis. Man užteko j g nusigauti iki krosnies ir kurti malkas joje. Kai malkos prad jo sprag ti, man tarsi palengv jo. Aš puoliau priemen , radau ten butel balto vyno, atidariau j ir miau gerti vyn iš kakliuko. Baim šiek tiek apmalšo ir aš gr žau prie krosnies. Atidariau dureles, ir karštis m deginti manoveid ir rankas, ir šnabzd jau:

IVANAS: Susiprask, kad mane ištiko nelaim ...Ateik, ateik, ateik!..

MEISTRAS: Bet niekas neat jo. Krosnyje riaumojo ugnis, langus plak si lietus. Tuomet aš iš miau iš stal iaus sunkius romano lapus ir juodraš i s siuvinius ir miau juos deginti. Tai baisiai sunku padaryti, nes prirašytas popierius dega nenoriai. Pelenai kartais pergaldavo mane, gesindavo liepsn , bet aš gr miausi su jais, ir romanas, nirtingai priešindamasis, vis d lto nyko. Paž stami žodžiai mirg jo man prieš akis, gelsvuma nesulaikomai kilo iš lap apa ios virš , bet net ir joje išryšk davo žodžiai. Jie dingdavo tik tuomet, kai popierius pajuosdavo ir aš žarstekliu nirtingai pribaiddavau juos.

Ir tuomet at jo ji.

MARGO: K tu padarei...k tu padarei...k tu...

IVANAS: Aš neapken iu šio romano, aš bijau. Man baisu.

Tyliai šuktel jusi, ji nuogomis rankomis išmet iš krosnies ant grind visk , kas dar liko.

IVANAS: O kas buvo paskui?

LATUNSKIS: N ra tokio rašytojo, kuris tyl t . Jeigu nutilo, vadinasi buvo netikras. O jeigu tikras nutyla – jau pražuv s.

MARGO: Aš tave išgelb siu! Tu j sukursi iš naujo!...

## II VEIKSMAS

Margo ir Azazelo

MARGO: Aš tikiu! Tikiu, jog kažkas vyks! Kažkas b tinai turi vykti..Taip neb na, kad kas nors t st si amžiniai...

Jeigu tu išstremtas, kod l neparašai? Juk kiti praneša. Tu nebemyli man s? Ne, aš tuo netikiu...Vadinasi, išstremtas ir numir s... Siel velniui parduo au, kad tik gal iau sužinoti, ar jis dar gyvas...

domu, k ia laidoja tokiais keistais veidais?

AZAZELO: Michail Aleksandrovi i Berlioz , Massolito pirminink .

AZAZELO: Argi nekeista j nuotaika, panele? Veža velion , o galvoja tik apie tai, kur pradingo jo galva!

MARGO: Kokia galva?

AZAZELO: Matote, šiandien ryte Gribojedovo sal je velionio galv nukniauk iš karsto.

MARGO: Kaip?

AZAZELO: Velniai žino kaip! Many iau, jog Begemoto reikt apie tai paklausti. Siaubingai mikliai nušvilp .Toks skandalas! Ir svabiausia, nesuprantama, kam ir kod l ta galva reikalinga!

MARGO: Atleiskite! Kok Berlioz ? T , apie kur šiandien laikraš iai...

AZAZELO: O kaipgi, kaipgi... Margarita Nikolajevna!

MARGO: J s mane paž state? O aš j s nepaž stu.

AZAZELO: Kaip gi j s galite mane pažinti? O aš pas jus atsi stas su reikalu.

MARGO: Norite mane suimti?

AZAZELO: Jeigu jau užkalbinau, tai b tinai suimti. Papras iausiai turiu jus reikal .

MARGO: Kok reikal ?

AZAZELO: Mane atsiunt , kad jus š vakar pakvies iau sve ius.

MARGO: K ia klieдите, kokie sve iai?

AZAZELO: Pas vien labai kilming užsieniet .

MARGO: Chamas! Niekšas! Suteneris!

AZAZELO: Kvaiša!

MARGO: Niekšas!

AZAZELO: Na ir publika tos moterys! Ir kod l mane pasiunt šiuo reikalu? B t važiav s Begemotas, jis mielas...( Ži ri piktai besimaivant Begemot ) Administratoriui snuk išdaužyti arba kok d dul iš nam išgr sti, arba nušauti k nors, ar dar kok panašaus pob džio menkniek padaryti,- tai mano tikroji specialyb , bet kalb ti su simyl jusiomis moterimis – atleiskite!

“Tamsa, atslinkusi nuo Viduržemio j ros, apgaub prokuratoriaus neken iam miest . Dingo kabantys tiltai, jungiantys šventykl su Antonijaus bokštu... Išnyko Jeršalaimas, didis miestas, tarsi jo n nebuvo pasaulyje...” Na ir prasmekit su savo apdegusiu s siuvin liu ir džiovinta rože, s d kit ir maldaukite, kad jis paleist jus laisv , leist laisvai alsuoti ir išnykt iš j s atminties.

MARGO: Nieko nesuprantu. Apie rankraš dar buvo galima sužinoti... silaužti, perskaityti, j s Nataš papirkot?... Bet kaip j s gal jote sužinoti mano mintis?

Kas j s?

AZAZELO: Na gerai, mano vardas Azazelo, bet juk jums tai vis tiek nieko nesako.

MARGO: Gal pasakysite, iš kur sužinojote apie rankraš io lapus ir mano mintis?

AZAZELO: Nesakysiu

MARGO: J s k nors apie j žinote?

AZAZELO: Na, tarkim, žinau.

MARGO: Meldžiu, pasakykit tik viena, jis gyvas?

AZAZELO: Na, gyvas, gyvas.

MARGO: Dieve!

AZAZELO: Prašy iau nesijaudinti ir nešukaloti.

MARGO: Atleiskite, atleiskit... aš, žinoma, supykau ant j s . Bet, sutikite, kai gatv je moter kvie ia kažkur sve ius... Patik kit, aš neprietaringa, bet aš niekada nesutinku joki užsienie i , ir neturiu jokio noro su jais bendrauti... Mano drama, kad aš gyvenu su tuo, kurio nemyliu, bet manau, jog gadinti jam gyvenim b t negarbinga.

AZAZELO: Patyl kite minut l . Aš kvie iu jus pas visiškai nepavojing užsieniet . Ir n gyva dvasia nesužinos apie š apsilankym . T galiu garantuoti.

MARGO: O kod l jam prisireik man s?

AZAZELO: Tai sužinosite v liau.



MARGO: Suprantu...Aš turiu jam atsiduoti...

AZAZELO: Bet kuri pasaulio moteris svajot apie tai, bet, turiu jus nuvilti, to nebus.

MARGO: Tai kas tas užsienietis?! Ir kokia man nauda eiti pas jį?

AZAZELO: Na, nauda didelė... Pasinaudosite proga...

Matot, Margarita Nikolajevna, mūsų šeimininkas kasmet rengia vieną pokylį. Jis vadinasi pavasariniu pilnatis pokyliu arba šimto karalių puota. Publikai!

Beje, jūs pati tuo sitikinsite. Taigi, šeimininkas neveds, bet puotai reikalinga šeimininkė...

Susiklostė tradicija, kad šeimininko vardas būtų tinai turėtų būti Margarita, ir dar ji turėtų būti vietinė. Kadangi mes keliaujame ir šiuo metu esame Maskvoje...

Maskvoje suradome šimtas dvidešimt vieną Margaritą, ir nė viena netiko. Ir, pagaliau, nusišypsojo laimė... Trumpai tariant – neatsisakysite būti puotos šeimininkė? Taip arba taip!

MARGO: Jeigu teisingai suprantu, norite pasakyti, jog ten galiu ką nors sužinoti apie meistrą?

Važiuoju! Važiuoju kur tik norite!

AZAZELO: Tuomet tekis paimti. (*ištiesia d žut*) Na, slėpkite, praeiviai žinoti. Ji jums pravers, Margarita Nikolajevna, jūs gerokai pasenote iš sielvarto per pastarą pusmetį. Šis vakaras, lygiai pusdešimtos, išsirengusi nuogai, teikis šiuo tepalu išsitrinti veidą ir viską. Po to darykite, ką norite. Apie tepaliuką sakiau? Tik nesitraukite nuo telefono. Dešimt aš jums paskambinsiu ir viską pasakysiu. Jums niekuo nereikės rūpintis, jus pristatys kur reikia. Apie telefoną sakiau? ...ir jūs nepatirsit jokių nepatogumų. Aišku?

## RAGANOS

Margo ir Nataša

MARGO: Nataša! Imk! Visk imk!

NATAŠA: Margarita Nikolajevna, nereikia... nereikia... Papuošaliuką duokit.

MARGO: Tik brangenybi nelieskite, jus gali apkaltinti vagyste.

NATAŠA: Margarita Nikolajevna, kas atsitiko? Jūs tokia susijaudinusi?

MARGO: Ak, Nataša, iš sielvarto aš greitai virsiu ragana ir amžiams apleisiu šiuos namus!

## PO PUOTOS

BERLIOZAS: Grąžinkite man galvą!

VOLANDAS: Na, stipriai jus iškankino?

MARGO: Ne, mesire.

BEGEMOTAS: Nobles obliž.

MARGO: Čia degtin?

BEGEMOTAS: Na, ką jūs, karaliene, argi aš drįsau damai pilti degtiną? Tai – grynas spiritas!

VOLANDAS: Drįsiai gerkite.

BERLIOZAS: Grąžinkite man galvą!

VOLANDAS: Kaip vyko ši varginanti puota?

KOROVJEVAS: Nuostabiausiai! Visi paker ti, simyl je, sutriuškinti! Kiek takto, išmanymo, žavesio ir šarmo!

VOLANDAS: (*Šaukia Begemotui*) Išl sk. Partija atidedama.

BEGEMOTAS: Jokiu b du...

MARGO: Jokiu b du...

BEGEMOTAS: Mesire...

MARGO: Jokiu b du mesire, nenutraukite partijos. Šachmat žurnalai sumok t didelius pinigus, jeigu gal t j išspausdinti.

VOLANDAS: Taip, teisus Korovjevas. Kaip keistai maišosi kortos. Karališkas kraujas!

MARGO: Kod l karališkas kraujas?

KOROVJEVAS: Ak, karaliene, kraujo problemos – pa ios sud tingiausios problemos pasaulyje. Jeigu paklausin tum m kai kurias proproseneles, ypa tur jusias romuoli reputacijas, nuostabiausios paslaptys jums atsivert , Matrgarita Nikolajevna. Yra dalyk , kurie nepaiso nei luomini barjer , nei valstybi sien . Viena iš Pranc zijos karalieni , gyvenusi šešioliktajame amžiuje, b t labai nustebusi, jeigu kas nors jai b t pasak s, kad jos žaving proprproproan k pra jus daugeliui met Maskvoje aš vesiu už parank s pokyli sal mis.

VOLANDAS: Gal manai, jog esi turgaus aikšt je? Jeigu tu tuoju pat nepasirodysi, laikysime, jog tu pasidavei, prakeiktas dezertyre!

BEGEMOTAS: Arklio nerandu!

VOLANDAS: Ak, suk ius, suk ius, kiekvien syk , kai jo partija beviltiškoje pad dyje, jis ima užkalbin ti dantis, kaip nevyk lis šarlatanai ant tilto. Tuoju pat s skis ir pliurp s.

BEGEMOTAS: Aš atsis siu, bet paprieštarausiu d l pastar j žodži . Mano šnekos yra visai ne pliurpalai, kaip j s teik t s pasakyti girdint damai, o virtin tvirtai sur st silogizm , kuriuos tinkamai vertint tokie žinovai kaip Sikstas Empirikas, Marcianas Kapela, o galb t, net ir pats Aristotelis.

VOLANDAS: Karaliui šachas.

KOROVJEVAS: Prasto popieriai, brangusis Begemote.

BEGEMOTAS: Pad tis rimta, bet ne beviltiška. Oi! Pap gos išsilakst !

AZAZELO: Melas kaip visada.

BEGEMOTAS: Man pasigirdo.

VOLANDAS: Karaliui šachas!

BEGEMOTAS: Mesire, n ra jokio šacho.

VOLANDAS: Karalius langelyje g- du.

BEGEMOTAS: Mesire, aš pasibais j s. Šiame langelyje karaliaus n ra.

VOLANDAS: Kaip tai? Ak tu, niekše.

BEGEMOTAS: Mesire! Aš v l remsiuos logika. Jeigu žaid jas skelbia karaliui šach , o karaliaus tuo metu ant lentos n kvapo, šachas laikomas negaliojan iu.

VOLANDAS: Pasiduodi ar ne?

BEGEMOTAS: Leiskite pagalvoti... Pasiduodu.

AZAZELO: Užmušti užsispyrus išper .

BEGEMOTAS: Taip, pasiduodu, bet pasiduodu vien d l to, jog negaliu žaisti pjudomas pavyduoli !

BERLIOZAS: Gr žinkite man galv !

KOROVJEVAS: Ak, kaip malonu vakarieniauti štai taip, prie židinio, paprastai...

BEGEMOTAS: Ne, Fagote, puota turi savo žavesio ir užmojo.

VOLANDAS: Jokio žavesio joje nėra, ir užmojo taip pat, o tos kvailos meškos, taip pat ir tigras bare vos nesukl man migrenos.

BEGEMOTAS: aš tuos tigrus liepsiu iškepti!

HELA: Tigras nevalgomi.

BEGEMOTAS: Jūs manote? Tuomet prašyčiau paklausti: kartais aš klaidžiojau keturiasdešimt metų po dykumą, ir vienintelis maistas, kur valgiau, buvo mano paties užmušto tigro mėsa.

AZAZELO: Melas!

VOLANDAS: Melas nuo pirmojo iki paskutiniojo žodžio.

BEGEMOTAS: Ak, taip? Melas? Istorija nusprendė kas teisus.

MARGO: Sakykite, jūs nušovėte jį, tave buvus baron?

AZAZELO: Natūralu. Kaip gi jo nenušauti? Jūs būtinai reikia nušauti.

MARGO: Aš taip susijaudinau! Tai atsitiko taip netikėtai.

AZAZELO: Nieko čia netikėto nėra.

KOROVJEVAS: Kaip gi nesusijaudinti? Man pačiam pakinkliai suvirpo! Pokšt! Viens! Baronas ant šono!

BEGEMOTAS: Man šis vos isterija neištiko.

MARGO: Jūs tikriausiai gerai šaudote?

AZAZELO: Deramai.

MARGO: O iš kiek žingni?

AZAZELO: Priklauso nuo to, kiek. Viena yra pataikyti plaktuku kritikui Latunskiui stikl ir visai kas kita – jam širdis.

MARGO: širdis! širdis!

KOROVJEVAS: Ak, taip, širdis. širdis jis pataiko, pasirinktinai, bet kur prieširdis arba bet kur jos skilvelis.

MARGO: Bet juk jūs nesimate!

KOROVJEVAS: Brangioji, čia ir esmė, jog jūs nesimate! Tai ir yra žaviausia! O matom daiktai kiekvienas katinas gali pataikyti!

*Paima pik septiniuk*

Pažymkite vieną ak.

*Hela pakiša kort po pagalve.*

HELA: Paruošta!

AZAZELO. Mesire, neišeina.

BERLIOZAS: Gr žinkite man galv !

MARGO: Ko gero, man metas...V lu...

VOLANDAS: Kur gi taip skubate?

MARGO: Taip, metas. D koju jums, mesire...Viso geriausio, mesire...

VOLANDAS: S skit s. Gal norite atsisveikindama ką nors pasakyti?

MARGO: Ne, nieko. Jeigu aš jums dar reikalinga, galiu išpildyti ką norite. Aš nė kiek neparvargau puotoje, ir jeigu ji dar tiktai, aš mielai leisčiau prie mano kelio liestis tiktai kam iš jūsų pakaruokli ir žmogžudži.

VOLANDAS: Teisingai! Jūs visiškai teisi! Taip ir reikia! Mes jus išbandėme. Nekados ir nieko neprašykite. Niekados ir nieko, ir ypač iš tų, kurie už jus stipresni. Patys pasiūlysi, ir

patys visk duos. S skit s, išdidi moterie. Taigi, Margo, ko norite? Už tai, jog buvote mano šeimninink , užtai, jog vis puot buvote nuoga?

MARGO: Vadinasi, aš galiu paprašyti vieno dalyko?

VOLANDAS: Pareikalauti, mano dona.

MARGO: Aš...nor iau...kad Fridai nebekaišiot tos nosin s, kuria ji uždusino savo k dik .

VOLANDAS: Telieka tik prisirankioti skudur , ir užsikamšyti miegamojo plyšius.

MARGO: Apie k j s, mesire?

VOLANDAS: Apie gailestingum , kuris lenda pro siauriausius plyšelius. J s labai geras žmogus?

MARGO: Ne, aš lengvab dis žmogus. Aš jai pažad jau, ir ji tiki manimi, ji laukia. Nieko nepadarysi.

VOLANDAS: Suprantu. Ta iau padarysite tai pati.

MARGO: O ar mano valia išsipildys?

MARGO: Tau atleidžiama. Nebepadavin s nosin s.

NATAŠA: Margarita Nikolajevna, paprašykit jo, kad mane palikt ragana. Netek siu nei už techniko, nei už, santechniko. Š vakar per puot ponas Žakas man pasipiršo!

BERLIOZAS: Gr žinkite man galv !

VOLANDAS: Michailai Aleksandrovi iau, viskas išsipild , tiesa? Galv nupjov moteris, pos dis ne vyko, aš gyvenu j s bute – tai faktas. O faktas pats atkakliausias dalykas pasaulyje. J s nuolatos buvote aršus teorijos šalininkas. Juk nupjovus galv žmogaus gyvyb nenutr ksta. Jis virsta dulk mis ir iškeliauja neb t. Teorij yra visoki , ir visos jos vertos viena kitos. Tarp j yra ir tokia teorija, kuri skelbia: kiekvienam bus atseik ta pagal jo tik jim . Taigi, te vyksta tai. J s iškeliaujate neb t , o man bus malonu iš taur s, kuri j s virstate, išgerti už b t .

Begemote! Juk mes nesipelnysim iš nepraktiško žmogaus poelgi šventin nakt . Tai nesiskaito. Juk aš nieko nepadariau.

Kartoju: ko j s norite sau?

MARGO: Aš noriu, kad man dabar, ši akimirk , gražint mano meiluž , meistr .

MEISTRAS: Neverk, Margo, nekankink man s. Aš sunkiai sergu. Man baisu, Margo! Man v l prasid jo haliucinacijos...

MARGO: Ne, ne, ne... nieko nebijok, aš su tavimi... aš su tavimi...

MEISTRAS: Aš nieko ir nebijau, Margo. Ir nebijau d l to, jog aš jau visk patyriau. Mane tiek g sdino ir daugiau niekuo išg sdinti nebegali.

MARGO: Kaip tu kent jai, kaip tu kent jai, mano vargšeli! Apie tai žinau tik aš viena. Ži r k tavo plaukuose sidabrin s gijos ir amžina raukšl prie l p ! Mielasis mano, negalvok apie niek ! Tau teko per daug galvoti, ir dabar aš galvosiu už tave.

MEISTRAS:..Bet man gaila tav s, Margo, štai kur šuo pakastas, štai kod l aš ir tvirtinu vien ir t pat . Atsipeik k! Kam tau griauti savo gyvenim su ligotu ir skurdžiumi? Gr žk atgal! Gailiu tav s, tod l ir kalbu tai.

MARGO: Ak, tu, tu...Ak, tu, mažatiki, nelaimingas žmogau. Aš d l tav s vis nakt tirt jau nuoga, aš praradau savast ir pakei iau j kita, kelet m nesi s d jau tamsiame kambar ly ir galvojau tik apie viena – apie audr virš Jeršalaimo, o dabar, kai užgriuvo laim , tu mane išvarai? Na, k gi, aš išeisiu, aš išeisiu, bet žinok, kad tu žiaurus žmogus!

Jie sutryp tavo siel! Ži r k, tavo akys! Jose dykuma...O pe iai, pe iai, prisl gti naštos...Suluošino, suluošino...

VOLANDAS: Sakykite, kod l Margarita vadina jus Meistru?

MEISTRAS: Ji per daug geros nuomon s apie roman , kur rašiau.

VOLANDAS: Apie k romanas?

MEISTRAS: Apie Poncij Pilot .

VOLANDAS: Apie k , apie k ? Dabar? Nuostabu! Ir negal jote rasti kitos temos? Duokit paži r ti.

MEISTRAS: Deja, negaliu. Aš j sudeginau krosnyje.

VOLANDAS: Atleiskite, nepatik siu, rankraš iai nedega.

VOLANDAS: Ži r kit! Tav s ia mažiausiai buvo galima tik tis! K pasakysi, nekviestas, bet nusp jamas svety?

LEVIS MATAS: Aš pas tave, blogio dvasia ir šeš li valdove.

VOLANDAS: Jeigu tu pas mane, tai kod l nepasisveikinai su manimi?

LEVIS MATAS: Tod l, kad aš nenoriu, jog tu sveikuotum.

VOLANDAS: Bet tau teks su tuo susitaikyti. Nesp jai pasirodyti ant stogo, ir iš karto atlenkei nes mon , ir aš tau pasakysiu, kur ji slypi,- tavo intonacijose. Tu ištarei savo žodžius taip, tarsi nepripažintum šeš li , o taip pat ir blogio. Ar nesusimiltum pam styti apie tai: k veikt tavo g ris, jeigu neegzistuot blogis, ir kaip atrodyt žem , jeigu joje dingt šeš liai? Juk šeš lius meta daiktai ir žmon s. Bet šeš liai krenta ir nuo medži bei kit gyvi . Ar tik nenori apipl štį viso žem s rutulio, nušluodamas nuo jo visus medžius ir visa, kas gyva d l savo fantazijos m gautis nuoga šviesa? Tu kvailas.

LEVIS MATAS: Aš nesigin ysiu su tavimi, senas sofiste.

VOLANDAS: Tu ir negali su manimi gin ytis d l tos priežasties, kuri aš jau min jau: tu kvailas. Na, kalb k trumpai, nevarginamas man s, ko at jai?

LEVIS MATAS: Jis mane atsiunt .

VOLANDAS: Ir k jis tau liep perduoti, verge?

LEVIS MATAS: Aš ne vergas, aš jo mokins.

VOLANDAS: Mes kaip visada kalbam s skirtingomis kalbomis, bet dalykai, apie kuriuos šnekame, d l to nesikei ia. Taigi?..

LEVIS MATAS: Jis perskait meistro k rin ir prašo tav s, kad pasiimtum su savimi meistr ir dovanotum jam ramyb . Nejaugi tau sunku tai padaryti, blogio dvasia?

VOLANDAS: N ra nieko, k man b t sunku padaryti, ir tu tai gerai žinai. O kod l gi j s nepasiimate jo pas save, švies ?

LEVIS MATAS: Jis nenusipeln šviesos, jis nusipeln ramyb s.

VOLANDAS: Perduok, kad bus padaryta. Ir apleisk mane nedelsiant.

LEVIS MATAS: Jis prašo, kad t , kuri myl jo ir kent jo d l jo, j s taip pat paimtum t.

VOLANDAS: Be tav s mes niekaip neb tume susiprat . Išeik.

*Volandas skaito:*

“Tai, k ligonis pasakojo Ivanui, j labai jaudino. M šlungis nuolat perb gdavo jo veidu. Jo akyse spind jo ir blašk si baim ir niršis. Pasakotojas rod ranka kažkur m nulio

pus , kuris jau seniai nebešviet balkon . Tiktai tuomet, kai koridoriuje nutilo visi garsai, sve ias atšlijo nuo Ivano ir prabilo ramiu balsu:....”

## ATSISVEIKINIMAS

Ivanas, Meistras, Margo

MEISTRAS: Ir štai ketvirtas m nuo aš ia. Ir, žinote, manau, jog ia labai, netgi labai neblogai. Aš nor jau apvažiuoti vis žem s rutul . Bet k gi, pasirodo, tai nebuvo lemta. Aš matau tik labai mažyt šio rutulio lopin l . Manau, jog tai ne geriausia, kas jame yra, bet, kartoju, ne taip jau ir blogai.

IVANAS: Vadinasi, taip viskas ir baig si.

MEISTRAS: Taip viskas ir baig si.

IVANAS: Eil raštuk daugiau neberašysiu. Dabar mane kas kita domina. Aš noriu k kita parašyti. Žinot, klausydamas j s labai daug k supratau.

MEISTRAS: J s rašysite t sin ?

IVANAS: O j s pats jau nerašysit?

MEISTRAS: Aš jau nerašysiu. Yra svarbesni dalyk , nei rankraš iai.

IVANAS: O kaip gi – “grius senojo tik jimo šventykla ir iškils naujoji tiesos šventykla”?

MEISTRAS: Nieko tu, Ivanai, nesupratai, o jei supratai, tai neteisingai. Tiesos šventykla statoma ne rankomis, ne iš akmens ir net ne popieriuje. O mokiniai dažniausiai iškreipia mokytoj mintis.

IVANAS: Bet juk rankraš iai – nedega!

MEISTRAS: Nedega, bet kartais jie tiesiog užmirštami. Girdite?

IVANAS: Audra gaudžia?

MEISTRAS: Ne, tai mane šaukia, man metas. Lik sveikas, mokiny.

IVANAS: Palaukite!

IVANAS: Kokia graži... Matot, kaip gerai jums viskas susiklost . O štai man ne taip... Beje, gal ir taip...

STRAVINSKIS (PILOTAS): Kas? Kas atsitiko? Audra neduoda ramyb s? Nieko, nieko, tuojau jums pad sime.

IVANAS: Ne, ne, nieko ypatingo man neatsitiko. Geriau pasakykite, kas ten, gretimoje 118 palatoje dabar vyko?

STRAVINSKIS: Aštuonioliktoje? Nieko ten ne vyko.

IVANAS: Manote, jog imsiu siaut ti? Ne, to nebus. J s geriau ties sakykit. Aš kiaurai sien jau iu.

STRAVINSKIS: J s kaimynas mir .

IVANAS: Aš tai žinojau! Galiu jus patikinti, kad dabar mieste mir dar vienas žmogus. Aš netgi žinau, kas,- moteris...

Pasirodo Azazelo

AZAZELO: O jaukus r siukas, velniai mane raut ! Tik k jame, šiame r syje, veikti? Taip! Vos neužmiršau... Mesiras perduoda jums link jim , o taip pat liep pasakyti, jog

kvieia jus truputi su juo pasivaikšioti, paiškylauti, jeigu jis, žinoma, tonor site. Kpasakysit?

MEISTRAS: Sudidžiausiu malonumu.

AZAZELO: Tikims, jogir Margarita Nikolajevna neatsisakys?

MARGO: Aštai jau tikrai neatsisakysiu.

AZAZELO: Nuostabiausias dalykas! Štai taip aš mįstu! Viens- du ir viskas! Ne taip, kaip anuomet Aleksandro sode. Juk ne kiekvien dien susitinki su nelabuoju!

AZAZELO: O kaip gi. Jeigu kasdien,- tai b t malonu. Ir v l užmiršau, visai nusiplukiau! Juk mesiras atsiunt jums dovan , vyno butel . Prašy iau atkreipti dmes , jog tai tas pats vynas, kur gr Jud jos prokuratorius. Falerno vynas. Prašom! O, taip man patinka... Ne taip, kaip tada...